

Sygn. akt I PK 159/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa S. B., K. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu Państwa w W.
o wydanie bezpłatnych akcji, ewentualnie o odszkodowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Okręgowego- Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. akt IX Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżących na jakiegokolwiek względy, które w ich ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Powołane przez skarżących okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku opartego na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, LEX nr 560581; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494) i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr

577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Z kolei uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości polega nie tylko na przedstawieniu tych wątpliwości, lecz także wykazaniu, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawniczej.

Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Skarżący wnoszą o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. stwierdzając, że konieczne jest dokonanie przez Sąd Najwyższy wykładni przepisu art. 38b ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji, jak również występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne mające na celu „(...) ustalenie czy wobec braku regulacji przed wejściem w życie ustawy. - Kodeks spółek handlowych - w zakresie dotyczącym podziału spółek, przyjęcie złożonego trybu kilku czynności prawnych, które w swym zamiarze zmierzały do osiągnięcia skutku, jaki *expressis verbis* obecnie jest wyrażony w regulacji art. 529 § 1 pkt 4 oraz § 2 i in. Ksh można uznać za tożsame na potrzeby regulacji prawnych odwołujących się do podziału spółek w jego „dzisiejszym” („kodeksowym”) rozumieniu (...)”.

Mając na uwadze, że w rozpoznawanej sprawie powodowie domagali się zobowiązania pozwanego Skarbu Państwa do wydania akcji pracowniczych J. Spółka Akcyjna w J., ewentualnie zasądzenia odszkodowania z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu, oraz że w ocenie powodów przekształcenia, jakie były prowadzone w ramach G. Spółka Akcyjna, uzasadniają przyznanie im na podstawie przepisu art. 38b ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji prawa do nieodpłatnego nabycia akcji J. Spółka Akcyjna – wskazać należy, co następuje:

Z ustaleń faktycznych niniejszej sprawy wynikało, że powoływane przez skarżących przekształcenia G. S.A., miały miejsce jeszcze przed wejściem w życie przepisów ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, a więc w okresie, gdy system prawny w ogóle nie przyznawał pracownikom komercjalizowanych przedsiębiorstw państwowych uprawnienia do nieodpłatnego nabycia akcji Skarbu Państwa. Prawo takie nie przysługiwało pracownikom G. S.A., a zatem nie mogło przejść na spółkę Kopalnia Węgla Kamiennego „B.” w budowie S.A.

Przedstawione powyżej ustalenia faktyczne oznaczają, że nawet gdyby zgodzić się ze stanowiskiem skarżących o tożsamości czynności związanych z przekształceniem spółki G. S.A. oraz dalszych czynności odnoszących się do KWK „B.” podjętych na podstawie przepisów Kodeksu handlowego oraz Kodeksu cywilnego z przekształceniami uregulowanymi przepisami Kodeksu spółek handlowych, przywołany przez nich przepis art. 38b ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji nie mógł znaleźć do przywołanych zdarzeń zastosowania bowiem jeszcze wtedy nie obowiązywał. To powoduje, że kwestie podniesione w uzasadnieniu skargi pozostają bez wpływu na wynik niniejszej sprawy.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.